

Når det har betydning, er det jo, fordi det ikke er ligegyldigt, om man har aktørerne på området med, når man laver former. Og når det har betydning, om man samarbejder bredt i Folketinget eller i det mindste forsøger på det, er det jo, dels fordi beskæftigelsesindsatsen er noget, der interesserer alle, dels fordi det er vigtigt, der er en vis stabilitet i det, så det også kan overleve kommende regeringskift. Tillige kommer jo så, at nogle af os har en aftale om den kommunale udligning, hvor vi netop har forsøgt at sige, at man ikke skal have en masse knopskydninger. Og så kommer man på det her område med en helt særlig udligningsordning, som er en ganske betragtelig skubben rundt med pengene mellem kommunerne, selv om man rent faktisk for ganske nylig har lavet en ret markant ændring af den kommunale udligning.

Det andet er så timingen. Vi står i en økonomisk krise, og man må spørge sig selv, om det er velvalgt at lave en kæmpe reform af beskæftigelsesindsatsen på et tidspunkt, hvor Nationalbanken vurderer, at vi i 2010 kan nå op på noget, der ligner 190.000 ledige. Det er formentlig et konservativt skøn, det er det i hvert fald, når Nationalbanken skønner, hvordan det vil gå med væksten. Derfor må man spørge, om det er et godt tidspunkt at prioritere ressourcer til det, der altid koster ressourcer, nemlig når man laver omlægninger og organisatoriske forandringer. Samtidig lavede man jo under kommunalreformen en række forsøg med pilotjobcentre. De skulle være indtil 2011, hvor de skulle evalueres. Så vælger man i stedet for at tage sine egne forsøg alvorligt at lave reformen halvvejs, før forsøgene er evalueret, før man ved, om kuren er den rigtige.

Derfor må man sige, at det virker besynderligt, og at det er svært at gennemskue, hvad den reelle dagsorden bag det her er, når det skal foregå for nedrullede gardiner, uden forsøg på samarbejde i Folketinget, uden inddragelse af arbejdsmarkedets parter og midt i et forsøg, som netop skulle vise, om det, man gør, overhovedet er formålstjenligt.

Når vi så går frem til indholdet, vil jeg sige, at da vi første gang hørte om det her, hørte vi, at det var en ren organisatorisk ændring. Det håber jeg debatten indtil videre i dag har vist er et blålys, altså at tale om, at det her skulle være en organisatorisk ændring – ikke mindst på grund af finansieringsreformen.

Derfor er det også det, jeg vil prioritere min begrænsede taletid på her. Der har været frem-

draget mange elementer, og det er meget komplekst. Jeg vil tage fire hovedelementer ud.

For det første er der altså udligningsordningen. Vi har jo afholdt en konference i Arbejdsmarkedsudvalgets regi, hvor nogle uvildige arbejdsmarkedsforskere på området skulle forsøge at gennemskue, hvad det her betyder for incitamenterne for kommunerne. Man må sige, at det er meget, meget vanskeligt at gennemskue. Men det, man i hvert fald kan konstatere, er, at nabokommuner til vækstkommuner vil få det svært. Så har man så forsøgt at lægge en grænse ind, der går ud på, at hvis man er 5 pct. ringere end nabokommunen, er det nok, fordi der er et eller andet særligt i vejen, og så udløser det en eller anden forsikring. Man kan så begynde at spekulere over, hvad det betyder, hvis man hen på efteråret vurderer, at man ligger 4 pct. ringere end de andre kommuner. Skal man så gøre det bedre, eller skal man gøre det værre for at få udløst en forsikring? Og hvad så med de kommuner, der ligger på grænsen til en anden region? Hvis nu kommunen der overvejer, om man skal formidle job til en anden kommune eller ej eller lade nogle andre kommuner komme ind og få de ledige job, der er i ens egen kommune, så skal man altså ikke kigge efter, hvor de rigtige ledige er, for så vil den rationale kommune jo vælge at sammenligne med nogle, der ligger uden for ens egen region. Der kan man roligt gøre det, for der bliver man ikke sammenlignet med hinanden.

Derfor må vi sige, at der er rejst en ganske berettiget tvivl om, hvorvidt de incitament, man har indrettet i det her forslag, overhovedet vil have en positiv effekt på beskæftigelsesindsatsen.

Kl. 19:13

Så har jeg også tidligere i mine spørgsmål fokuseret en del på overgangsordningen i forbindelse med dagpengemodtagerne. Der må jeg sige, at jeg er helt mælløs. I en tid med stigende ledighed har man besluttet sig for at lave en overgangsordning, hvor kommunerne ikke skal forholde sig til dagpengemodtagerne. Michael Rosholm, der er vismand og professor ved Aarhus Universitet, udtalte til Børsen i går, og jeg citerer: Reformen vil skævvride indsatsen for at få ledige i job til fordel for personer på kontanthjælp, fordi den indebærer, at kommunerne har en langt større økonomisk interesse i at få kontanthjælpsmodtagere i job end i at få personer på dagpenge i job.

Jeg spørger bare mig selv: Hvem har dog fundet på det? Hvilket formål tjener det økonomisk